



ΕΤΟΣ 59ον

6 Φεβρουαρίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 6 (3010)

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στή σημερινή αποστολική περικοπή ὁ Παῦλος καλεῖ τοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου νά συνειδητοποιήσουν τὸ νόημα τῆς μαρτυρίας καὶ τὸ σκοπὸ τῆς παρουσίας τους μέσα στὸν κόσμο· μιᾶς παρουσίας φωτιστικῆς καὶ σωστικῆς μέσ το σκοτάδι καὶ τὴν ἀπόγνωση πού συχνά ὁ κόσμος ἐπιβάλλει. Καλεῖται ὁ χριστιανός, ὄχι ὡς αὐτόφωτος, ἀλλὰ φωτισμένος ἐν ἀγίῳ Πνεύματι καὶ χαριτωμένος ἀπὸ τὸ ἅγιο Βάπτισμα καὶ τὸν ἐν Χριστῷ ἀγώνα του νά πορευθεῖ τὸ δρόμο του καὶ νά ψάξει μέσα στή λήσση τῆς ἁμαρτίας τὸ χνάρι τοῦ Χριστοῦ· νά ὀρίσει ἔτσι τὸ βηματισμὸ του γιὰ ὅσο χρόνο τοῦ χαρίσει ἡ οἰκονομία τοῦ Θεοῦ, ἔχοντας πάντοτε συναίσθηση τῆς ἐξάρτησής του ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα του, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν κατέστησε ναὸ του «καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω καὶ ἔσονται αὐτῶν Θεὸς καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός».

ἝΑγιοι γίνεσθε

«Μά πῶς εἶναι δυνατόν», θά πεῖ κανεὶς, «ἄνθρωπος εἶναι κι ὁ χριστιανός. Δέν θά πέσει; Δέν θά κάνει λάθη; Δέν θά ἁμαρτήσει»; Βεβαίως καὶ θά πέσει, καὶ θά ἁμαρτήσει, καὶ θά ἀστοχήσει, ὅμως ἔχοντας πάντοτε πρό ὀφθαλμῶν του ὅτι μόνον ἡ σύμφωνη μέ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ζωὴ τὸν καθιστᾷ φυσιολογικὸ ἄνθρωπο, θά ὀδηγεῖται, μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, στή μετάνοια. Ὁ κόσμος γύρω του ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο διδάσκει, διαδίδει καὶ –τὸ χειρότερο– προσπαθεῖ νά ἐπιβάλλει· ὅτι δηλαδή ἡ παράδοση τοῦ ἀνθρώπου στά πάθη καὶ τὴν ἁμαρτία εἶναι μία κατάσταση φυσιολογική, μία πράξη ἐλευθερίας καὶ μάλιστα βαθιὰ ἀνθρώπινη. Ὅμως οἱ φίλοι καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, οἱ ἅγιοι μας, ἄλλα μᾶς διδάσκουν· ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ δέν εἶναι οὔτε ζωὴ οὔτε ἀνθρώπινη, ἀλλὰ ἡ ἐπίφασή τους, ὅταν δέν εἶναι τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ὑπερθεματίζει λέγοντας· «σύμφωνα μέ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀγίου Θεοῦ πού σᾶς κάλεσε, γίνετε κι ἐσεῖς ἅγιοι σέ κάθε περίπτωση καὶ σέ κάθε τρόπο τῆς συμπεριφορᾶς σας».



Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β΄ Κορ. στ΄ 16-ζ΄ 1)

Ἡ καθαρότητα τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πνεύματος

Ἀδελφοί, ὑμεῖς ἐστε ναὸς Θεοῦ ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς «ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός. Διὸ ἐξέλθατε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, καὶ γὰρ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ». Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύην ἐν φόβῳ Θεοῦ.

Ἡ κλήση λοιπὸν γιὰ ἀγιότητα ἐπαναλαμβάνεται σήμερα στὰ αὐτιά μας, τῶν πολιτῶν τοῦ εικοστοῦ πρώτου αἰῶνα, ὡς «θεῶν κεκελευσμένων», κατὰ τὸ λόγον τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, πού ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀξίωσε νὰ ζοῦμε. Ὅφείλουμε λοιπὸν νὰ ἐργαζόμαστε ὡς «βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον» ἀξίως τῆς κλήσεώς μας σέ τοῦτον τὸν καιρό. Δέν εἶναι ἰδιότυπα ἐπομένως πού τὰ θαυμάζουμε σέ ἐπίπεδο θεωρητικῶν, ἐξ ἀποστάσεως, ὅπως κάνουμε μέ τὰ ἐκθέματα στὶς προθήκες ἐνὸς μουσείου ὅπου ἀπλῶς περιεργαζόμαστε ἔστω καὶ ἐκπληττόμενοι, τὰ ἔργα καὶ τὰ κατορθώματα ἀνθρώπων μιᾶς ἀλλήλης ἐποχῆς.

Τό μυστήριον τῆς υιοθεσίας

Ὁ παντοδύναμος Θεὸς μᾶς ἀποκαλεῖ παιδιὰ του, υἱοὺς καὶ θυγατέρας του. Τί λοιπὸν μεγαλύτερον, τί ἀξιώτερον, τί οὐσιαστικώτερον αὐτοῦ; Αὐτὸ ζοῦσαν κατὰ πάντα οἱ ἀδελφοί μας οἱ ἅγιοι, οἱ μάρτυρες, οἱ ὄσιοι, οἱ ἱεράρχες καὶ πατέρες μας. Αὐτὸ διαθέτομε κι ἐμεῖς· καὶ πηλαῖ σέ αὐτὸ τὰ συναξάρια τῶν ἁγίων μας πού, παρότι ἔζησαν σέ καιροὺς τὸ ἴδιο δύσκολους καὶ τὸ ἴδιο ἀμαρτωλοῦς μέ τὸ δικό μας, «ἐκαθάρισαν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος», «ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ». Ἐάν θεωρήσουμε τὸ χρόνο τῆς ζωῆς μας χείμαρρο ὀρμητικὸ πού στό πέρασμά του μᾶς παρασύρει, τότε οἱ μνήμες τῶν ἁγίων μας εἶναι πάσσαλοι βαθιά χωμένοι στὸν πυθμένα του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μπορούμε νὰ κρατηθοῦμε γιὰ νὰ μὴν ὀδηγηθοῦμε στὴν ἀπώλεια.

Ὁ κόσμος γέμισε ψεύτικους παραδείσους. Ὁ τρόπος μέ τὸν ὁποῖο ἐορτάζει τίς μεγάλες του ἐορτές εἶναι χαρακτηριστικὸς τῆς τροχιάς στὴν ὁποία ἔχει βάλει τὴ ζωὴ του. Ἐάν θυμηθοῦμε τὸν ἐορταστικὸν στολισμὸν καταστημάτων, δρόμων, σπιτιῶν ἕνα μῆνα πρὶν. Τὰ πάντα γέμισαν φωτάκια διαφόρων τύπων καὶ χρωματισμῶν, μέ λαμπερά στολίδια πού τόσο γρήγορα καὶ τόσο ἄδοξα ἔσβησαν κάποια νύχτα χωρὶς νὰ ξαναψοῦν πιά. Ἡ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ ζωὴ ἔτσι κυλᾷ, παρουσιάζοντας ἐνίοτε στὸν ταλαίπωρο ἄνθρωπον βιτρίνες φωτισμένες μέ ψεύτικα φωτάκια, παραδείσους ἐλκυστικούς μέ πολλὰ ἐναλλακτικὰ παρουσίαις

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, σεις εἶσθε ναὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντανοῦ, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός, Θά κατοικήσω μέσα τους καὶ θά περπατήσω μεταξύ τους καὶ θά εἶμαι Θεός τους καὶ αὐτοὶ θά εἶναι λαός μου. Διὰ τοῦτο φύγετε ἀπὸ μέσα ἀπ' αὐτούς καὶ χωρισθῆτε, λέγει ὁ Κύριος, μὴ ἐγγίζετε ἀκάθαρτον καὶ ἐγὼ θά σᾶς δεχθῶ, καὶ θά εἶμαι Πατέρας σας καὶ σεις θά εἶσθε υἱοὶ μου καὶ θυγατέρες, λέγει ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτωρ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔχομεν αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις, ἀγαπτιοί, ἄς καθαρῶς μὲν τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀπὸ κάθε μολυσμὸν σαρκὸς καὶ πνεύματος, τελειοποιούμενοι εἰς τὴν ἀγιωσύνην μὲ φόβον Θεοῦ.

(*Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ.*)

ἀντὶ προσώπων, πραγμάτων καὶ καταστάσεων πού τὸν δυσκολεύουν καὶ τὸν στενοχωροῦν. Ὅσες αὐτές οἱ παρουσίες, ὅμως, δέν μποροῦν νά καλύψουν τὸ μεγάλο κενὸ τῆς ἀπουσίας τοῦ Χριστοῦ. Ἄς γεμίσουμε λοιπὸν, ἀδελφοί, τὴ ζωὴ μας μὲ ἐκεῖνον, ἄς ζήσουμε τὸ μυστήριον τῆς υἰοθεσίας πού μᾶς χορηγήθηκε δωρεάν, στηριζόμενοι στὴν ἐπαγγελία τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ· «ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν».

Ἀρχιμ. Α. Α.

ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΦΩΣ

Φῶς ὁ Χριστός, πρῶτον, διότι δίνει ἀπάντησιν στό μεγάλο ἐρώτημα που βασανίζει καθέ ἀνθρώπινη ὑπάρξη: «Ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι;». Ὁ Χριστός μᾶς λέει ὅτι προερχόμαστε ἀπὸ τὸν Θεό. Εἴμαστε πλάσματά Του. Παιδιά Του ἀγαπημένα.

Φῶς ὁ Χριστός, δεύτερον, γιατί μᾶς δείχνει πῶς πρέπει νά πορευόμαστε στὸν κόσμον αὐτό. Ἦρθε γιὰ μᾶς στὸν κόσμον. Ἐνανθρώπησε ἀπὸ ἀνέκφραστη ἀγάπη γιὰ νά μᾶς λυτρώσει. Γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (3,16).

Φῶς ὁ Χριστός, τρίτον, γιατί Ἐκεῖνος δίνει ἀπάντησιν στὴ μεγάλην ἀγωνία πού συνέχει τὸ ἀνθρώπινο γένος διαμέσου τῶν αἰώνων: «Πού πηγαίνω; Τί ὑπάρχει πέρα ἀπὸ τὸ φοβερὸ μυστήριον τοῦ θανάτου;». Ὁ Χριστός μᾶς λέει ὅτι δέν εἴμαστε πολίτες, ἀλλὰ ὀδίτες. Ταξιδιώτες στὸν κόσμον αὐτό. Πλέουμε τὸν ἀφρισμένο πόντον τῆς παρουσίας ζωῆς καὶ κατευθυνόμαστε γιὰ τὸ μεγάλο καὶ γαλίνιον λιμάνι τῆς οὐράνιας Βασιλείας. Τῆς Βασιλείας πού διὰ τοῦ Κυρίου ἔφθασε. Πού ἔχει ἀνοίξει τίς πύλες τῆς καὶ περιμένει τὸν καθένα μας.

Ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Μητρ. Ν. Σμύρνης Συμεών, Κηρύξατε: Ὁμιλίαι στὰ Εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν, β' ἔκδ. τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

6 Φεβρουαρίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ)
Βουκόλου επίσκοπου Σμύρνης (α΄ αϊ.), Φωτίου Κων/πόλεως
του μεγάλου και ίσαποστόλου († 891).

Ήχος: δ΄ – Έωθινόν: Δ΄ – Απόστολος: Β΄ Κορ. στ΄ 16 - ζ΄ 1 – Ευαγγέλιον: Ματθ. ιε΄ 21-28.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 13 Φεβρουαρίου, Τελώνου και Φαρισαίου.
Απόστολος: Β΄ Τιμ. γ΄ 10 - 15 – Ευαγγέλιον: Λουκ. ιη΄ 10-14.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝΟΥ, Καθηγητού Πανεπιστημίου

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Θέματα βιβλικής θεολογίας και ποιμαντικής διακονίας

Έκδόθηκε και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις της Άποστολικής Διακονίας το έργο του γνωστού καθηγ. Γ. Πατρώνου, ό οποίος προβαίνει μέ έπιτυχή τρόπο στή σύνθεση των δύο αυτών μεγεθών, τής θεολογίας μέ τήν κοινωνία. Πρόκειται γιά δώδεκα γραπτές διαλέξεις και όμιλίες πού διαφωτίζουν και αναδεικνύουν τίς ιστορικές και κοινωνικές προοπτικές τής θεολογίας. Σταθερό κέντρο και άξονας αυτής τής σύνθεσης είναι τό πρόσωπο και τό έργο του Ήσου Χριστού.

Στό νέο Πρόγραμμα του Ραδιοφωνικού Σταθμού τής Έκκλησίας τής Ελλάδος Παρακολοθηστε καθημερινά: 1) «Γνωριμία μέ τήν Όρθόδοξη πίστη», στίς 15:00

2) «Τή μουσική των άγγέλων» (Βυζαντινή μουσική) στίς 16:00

3) «Τήν ιστορία μας» στίς 21:30

4) «Η ταυτότητα τής Έκκλησίας» στίς 11:00 και

5) «Τό τραπέζι τής Κυριακής» (κάθε Κυριακή) στίς 12:00.

Περισσότερα: www.ecclesia.gr



ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο και ώρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τής «Φωνής Κυρίου», στον Ί. Ναό Άγίας Ειρήνης (όδ. Αιόλου) Άθήνα. Προηγείται ή Άκολουθία του Έσπερινου, στήν όποία περιστασιακώς θά χοροστατεί ό Μακ. Άρχιεπίσκοπος και θά όμιλεί. 2) Κάθε Παρασκευή και ώρα 5.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τής «Φωνής Κυρίου» στον Ί. Προσκυνηματικό Ναό Άγίας Βαρβάρας στον όμώνυμο Λήμο Άττικής. Προηγείται ή Παράκληση τής Άγίας και όμιλεί ένας από τους Έφημερίους του Ίερού Ναού.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», έβδομαδιαίο φύλλο όρθοδόξου πίστεως και ζωής τής «Άποστολικής Διακονίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος». Ίασιού 1, 115 21 Άθήνα. Έκδότης - Διευθυντής: Έπίσκοπος Φαναρίου Άγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ύπό των ήρωων ναών διανέμεται δωρεάν. Έκ του Τυπογραφείου τής Άποστολικής Διακονίας.

Ή «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ όλο τον κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr